

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ปัญหาการห้ามรับฟังพยานบอกเล่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 : ศึกษากรณีปัญหาการรับฟังถ้อยคำของบุคคลในชั้นสอบสวนเป็นพยานหลักฐานในศาล
ชื่อผู้เขียน	ปภาวรินทร์ จินสลด
อาจารย์ที่ปรึกษา	ศาสตราจารย์ ดร.อุดม รัฐอมฤต
สาขาวิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	2555

บทคัดย่อ

การดำเนินคดีอาญาเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งในการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นของการนำคดีเข้าสู่กระบวนการตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น การดำเนินคดีอาญาจะเริ่มค้นคว้ากันไปในทันที เริ่มตั้งแต่การสืบสวน สอบสวน จับกุม ฟ้องร้องและดำเนินคดีในชั้นศาล จึงอาจกล่าวได้ว่าการดำเนินการของระบบงานในกระบวนการยุติธรรมทางอาญามีความสอดคล้องและสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ซึ่งจำเป็นต้องมีพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานด้วยความสุจริต ซื่อสัตย์ และดำเนินการตามหลักการของกฎหมาย สัมกับการบัญญัติกฎหมายมาใช้แก่ประชาชน การรับฟังพยานหลักฐานในคดีอาญา ถือเป็นหลักการดำเนินการพิจารณาในศาลอย่างหนึ่ง จึงจำเป็นต้องเข้าใจหลักและข้อห้ามตามกฎหมาย เพราะจะมีผลต่อขั้นตอนการซึ่งนำพยานหลักฐานของศาล ซึ่งเป็นกระบวนการดำเนินคดีคนละขั้นตอนกัน ดังนั้นพยานหลักฐานจะต้องเกิดขึ้นโดยชอบด้วยกฎหมาย และได้มาโดยชอบด้วยกฎหมาย ในคดีอาญาพยานหลักฐานใดที่น่าจะพิสูจน์ความผิดหรือความบริสุทธิ์ของจำเลยย่อมนำสืบได้ เว้นแต่พยานหลักฐานที่เกิดจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 ดังนั้น ถ้าไม่มีกฎหมายห้ามนำสืบพยานชนิดใดไว้ คู่ความย่อมนำเข้าสืบได้อย่างกว้างขวาง และศาลรับฟังพยานหลักฐานดังกล่าว ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 แม้จะเป็นบทตัดพยานบอกเล่า แต่บทตัดพยานบอกเล่านี้ มิใช่เป็นบทตัดพยานหลักฐานโดยเด็ดขาด มีข้อยกเว้นตามมาตรา 226/3 วรรคสอง ที่อาจเป็นหลักให้ศาลใช้ดุลพินิจถึง 2 ข้อคือ หลักความน่าเชื่อถือของพยานบอกเล่าตาม (๑) และหลักจำเป็นที่จะต้องรับฟังพยานบอกเล่าตาม (2) ซึ่งเป็นไปตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาเดิมที่ศาลใช้ดุลพินิจรับฟังพยานบอกเล่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งพยานบอกเล่าที่เป็นถ้อยคำของบุคคลในชั้นสอบสวน ต้องเปิดช่องให้ผู้พิพากษาใช้ดุลพินิจโดยคำนึงถึงจุดคุณภาพ จุดที่เหมาะสมระหว่างประสิทธิภาพ

ของกระบวนการยุติธรรมกับสิทธิเสรีภาพของประชาชน โดยมีการศึกษาเปรียบเทียบกับแนวทางของต่างประเทศในการวางหลักการไม่รับฟังพยานบอกเล่า

พยานบอกเล่าที่ศาลไทยรับฟัง ก่อนมีการประกาศใช้มาตรา 95/1 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และมาตรา 226/3 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฉบับบัญญัติเกี่ยวกับพยานบอกเล่าอยู่ในมาตรา 95 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งสำหรับใช้ในคดีแพ่งเท่านั้น แต่ศาลไทยก็นำบทบัญญัตินี้ไปใช้กับคดีอาญาด้วย โดยอาศัยมาตรา 15 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ถ้อยคำทำนองเดียวกันของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 95/1 วรรคสอง และมาตรา 104 วรรคสอง นั้น ต่อมาได้นำไปบัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 วรรคสอง และมาตรา 227/1 วรรคหนึ่งด้วย ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226/3 เป็นบทบัญญัติที่จำกัดดุลพินิจของศาลในเรื่องการรับฟังพยานบอกเล่า ก่อนมีการประกาศใช้มาตรา 226/3 มีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 บัญญัติไว้เป็นหลักอยู่แล้วว่า พยานหลักฐานใดก็ตามที่สามารถที่จะพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์ได้ ก็ให้รับฟังได้ทั้งนั้น กล่าวโดยสรุปก็คือพยานหลักฐานใดไม่ว่าจะเป็นบุคคล เอกสาร หรือวัตถุ ถ้าเกี่ยวกับประเด็นในคดีอาญา คือ สามารถพิสูจน์ว่าจำเลยมีความผิดหรือบริสุทธิ์ได้ ก็รับฟังได้ทั้งนั้น โดยไม่คำนึงถึงว่าจะเป็นพยานบอกเล่าหรือไม่ เมื่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องการรับฟังพยานหลักฐานไว้โดยชัดแจ้งแล้วในมาตรา 226 และไม่จำเป็นต้องอนุโลมเอามาตรา 95(2) ของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้ในคดีอาญา ความหมายของมาตรา 226 ตอนท้าย ที่ว่าอยู่ได้บังคับแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน หมายถึงเฉพาะในส่วนที่ว่าด้วยวิธีการสืบพยานหลักฐานเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับบทตัดพยานหลักฐาน ไม่ควรมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 226/3 ขึ้นมาอีก เพราะมาตรา 226 คืออยู่แล้วเปิดโอกาสให้ศาลใช้ดุลพินิจและใช้เหตุผลได้อย่างกว้างขวาง การเพิ่มเติมบทบัญญัติมาตรา 226/3 ทำให้ผู้พิพากษาเกิดความเข้าใจผิดในเรื่องการใช้ดุลพินิจ ถือว่าทำให้ศาล ใช้ดุลพินิจยากขึ้น ชับซ้อนขึ้นและเกิดความสับสนในการใช้ดุลพินิจเรื่องการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานในคดีอาญา

Thesis Title	Problems prohibited hearsay under the Criminal Procedure Code article 226/3 : Study the problem of statement on interrogation as the evidence in court
Author	Papavarin Jeensalute
Thesis Advisor	Professor Dr.Udom Rataumarit
Department	Law
Academic year	2012

ABSTRACT

For law enforcement, the criminal proceedings is one of essential factors, especially, the initiative process provided in Criminal Procedure Code. In other words, when an offence is committed, the proceedings is immediately occurred together, namely, the proceeding of investigation, inquiry, arrest, charge and trial. Therefore, all proceedings of criminal justice system are closely consistent and relative. Hence, faithful, fair and lawful officers are necessary in law enforcement aspect. In criminal case, to understand the admissibility of evidence having legal principles and prohibitions which effect another proceedings, the weight of evidence, is essential. Thus, the evidence shall be duly arisen and derived. Any evidence likely to prove the guilt or the innocence of the accused is admissible provided it is not obtained through any inducement, promise, threat, deception or other lawful means in section 226 of Criminal Procedure Code. Therefore, if the adducing is not prohibited by the law, in general, any evidence shall be adduced and admissible. By the way, the section 226/3 of the Code is exclusionary rule, but not strict, because there are some exceptions under paragraph two in the section providing the Court has two discretionary rules, (1) the rules of believable and (2) necessity of evidence, which are consistent to hearsay evidence case laws. Especially, for the hearsay evidence of statement on interrogation, the discretion of the Court shall depend on balance and appropriate point between efficiency of criminal justice system and the right and liberty of people. In order to achieve this purpose, it is evitable to study comparatively foreign laws about “the Rule against Hearsay”.

Before the enactment of section 95/1 of Civil Procedure Code and section 226/3 of Criminal Procedure Code, the admissibility of hearsay evidence was provided in section 95 of

Civil Procedure Code, for only civil case . However, the Court has also enforced this section, *mutatis mutandis*, to criminal cases by section 15 of Criminal Procedure Code. The terms in section 95/1 paragraph two and section 104 paragraph two would subsequently be provided in section 226/3 paragraph two and section 227/1 paragraph one of Criminal Procedure Code. While the section 226/3 is exclusionary rule of the hearsay evidence, the section 226 has previously already been provided that any evidence likely to prove the guilt or the innocence of the accused is admissible. In conclusion, any oral, documentary and material evidence, whether or not it is hearsay evidence, concerned with case likely to prove the guilt or the innocence of the accused is admissible. Therefore, whilst the admissibility of evidence is clearly provided in section 226 of the Code, section 95 (2) of Civil Procedure Code would not have been enforced, *mutatis mutandis*, to criminal cases. The meaning of section 226 providing “Such evidence shall be produced in accordance with the provisions of this Code or other law governing production of evidence” is concerned with only adducing, not exclusionary rule and due to satisfaction of discretionary and reasoning rules in section 226, section 226/3 would not have been enacted because the Court shall be misled about this power and cause to difficult, complicated and confusing weight of evidence.